

IOANA SCORUȘ

Aventuri în Țara lui Strolyx

Prima mea carte despre emoții

Ilustrații de
ANDREEA DANIELA OLARU

Mira și Hak în Țara lui Strolyx

A fost odată ca niciodată, căci dacă n-ar fi fost nici eu n-aș avea ce să vă povestesc; au fost odată niște ființe care se numeau strolycși. De unde știu eu cum se numeau? Mi-a spus aseară veverița Șoșo, după ce și-a golit buzunarele de ghindele strânse pentru iarnă. De unde știa Șoșo? Ei bine, i-a povestit, într-o seară caldă de toamnă, străbunicul ei, Primul-veveriț-cu-dungi-albe. De unde știa el povestea? De la stră-stră-străbunicul lui cu dungi roșii, care o știa de la tatăl lui. Cine era tatăl lui? Era conducătorul neamului veverițesc, pe vremea când animalele aveau în frunte un Înainte-călăuzitor blând, înțelept și pășător de animale. Numele lui era Aristo-cel-bătrân-și-vesel. Și dacă tot am aflat povestea asta de demult, mă grăbesc să v-o spun și vouă.

Strolycșii aceștia despre care vă spuneam la început erau niște creaturi mari, așa, cam cât un elefant african. Niște creaturi nici bune, nici rele, nici prietenoase, nici neprietenoase, nici urâte, nici frumoase, nici blânde, nici aspre, nici înfricoșătoare, nici liniștitoare. Aveau ochi mari și rotunzi, cu gene lungi și dese și urechi mici. Cred că erau cam surzi, dar e posibil să mă înșel.

Mai aveau ei două picioare puternice pe care mergeau drept și încă două membre mai mici, care mai degrabă arătau ca niște mâini. Aproape că am putea spune că, deși nu aveau chiar mâini ca mine și ca tine, erau foarte îndemânatici.

Strolycșii noștri aveau și o coadă stufoasă, ca de mătase, o coamă frumoasă și un ciuf în vârful capului, care le dădea un aer tare nostim! Ciuful de pe cap, ca și ochii strolycșilor, avea toate culorile din lume, și cele cu nume, și cele pe care habar n-avem să le numim.

În rest, erau albi ca urșii polari și se făceau verzi pe măsură ce îmbătrâneau. Strolycșițele, în schimb, odată cu trecerea timpului, deveneau portocalii. Și unii, și alții aveau aripi mari, puternice și diafane, ca de fluturi, iar când zburau păreau niște flori multicolore purtate de vânt. Niște flori cu ciuf!

De altfel, cam așa își și petreceau vremea, zburând, pentru că erau niște creaturi curioase care voiau să știe tot ce se întâmplă pe pământ.

Într-o bună zi, Primul Strolyx, căruia mult mai lesne ar fi să-i spunem Stro de acum înainte, și-a întins aripile și a zburat hăt, departe de ținuturile unde sălășluia pentru că a vrut să afle cât de mare este departele. S-a cam speriat, pentru că zburase zile-n șir până obosise și departele tot nu se terminase. În vremea asta, se hrănise cu poame care nu creșteau în ținuturile lui și căroră în joacă le-a dat nume pe care le cunoștea el: ostrogoi, fenici, puniaci, lere, micole, bezuți, hapsoi.

La un răstimp, a dat de un loc ciudat și frumos cum nu mai văzuse până atunci. Trăiau acolo niște creaturi de mirare, micuțe și plăpânde ca niște furnici, care umblau pe niște firișoare de picioare și care nu aveau aripi. Creaturile se numeau „oameni“, dar Stro nu avea

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

de unde să știe asta. Atât de tare l-au impresionat aceste fapte mărunte și fără aripi, încât a vrut să le ducă pe două dintre ele celor din neamul lui.

Acum, să știți că atunci când strolycșii vor să zboare repede, aproape că devin invizibili, așa încât Stro s-a dus ca fulgerul spre trunchiul unui copac uriaș, sub frunzișul căruia se jucau și râdeau de mama focului doi copii, un băiat și o fetiță, vegheați de privirile părinților lor. Stro le-a zis politicos „Bună ziua!” și s-a mirat foarte tare de hohotele copiilor pentru că strolycșii nu râd cu gura până la urechi.

— Dar voi nu aveți emoții? Nu vă bucurați, nu vă întristați? au întrebat părinții din cale-afară de mirați, aflând că strolycșii nu știu ce-i râsul.

— Nu, a răspuns Stro cu dezamăgire în glas. Dar tare aș vrea să învățăm de la voi. Oare nu vreți să veniți cu mine în ținutul meu, ca să ne spuneți mai multe despre asta? În țara strolycșilor e foarte frumos, sunt curcubeie în fiecare zi, iarba e parfumată, iar livezile sunt pline de fenici acrișori, cerulii zemoase, bezuți aurii și dulci și hapsoi cu coaja roșie, pârguită și bine mirositoare.

Cele patru fapte mărunte s-au privit preț de câteva clipe, încântate de o asemenea aventură neașteptată, și încă într-un târâm de poveste! Așa că nici una, nici două, și-au făcut bagajele și au încălecat pe coada lui Stro, care i-a dus ca vântul și ca gândul până hăt, departe.

Ajuns, în sfârșit, înapoi în ținutul lui, Stro i-a dus pe părinți la cea mai grozavă casă de oaspeți, ca să se bucure de vacanță, iar pe copii, pe numele lor Mira și Hak, i-a luat să-i prezinte Primei Strolycsite, căreia sigur că-i vom spunem Stra.

Mira și Hak erau destul de încântați că, pentru prima dată în viață, aveau să fie ei profesorii și să-i învețe pe alții, așa încât și-au luat rolul foarte în serios. Stro i-a depus, așadar, împreună cu câteva poame ciudate culese dintr-o livadă, în iarba pe care Stra tocmai o mirosea. Ca să știți, când strolycșii vor să adoarmă, miros iarba, pentru că nasul lor este cu mult mai fin decât al oamenilor și simte miresme pe care oamenii nici nu le bănuiesc.

Stra s-a încruntat, apoi, privind mai cu atenție, a zâmbit. După ce s-a minunat de făpturile mititele, a desfăcut repede un akory galben cu dungi mov și i-a întins fiecăruia câte o jumătate. Copiii au mâncat cu poftă, apoi au adormit în palma caldă și moale a lui Stra, căci erau foarte obosiți de pe drum. Stra a stat nemișcată vreme de câteva ceasuri, de teamă să nu trezească straniile creaturi fără aripi și atât mici.

Când s-a trezit, Mira a început să plângă și, la scurtă vreme, i-a urmat și Hak. Nu le era teamă de strolycși, dar le era dor de prietenii lor. Strolycșii nu plâneau niciodată, așa încât nici Stra, nici Stro nu pricepeau ce se întâmplă cu copiii. Vedeau doar picături de apă curgându-le din ochi și erau foarte uimiți că e cu puțință așa ceva.

— Nu v-a plăcut akory? i-a întrebat Stra.

— Akory a fost gustos, dar ne e dor de prietenii noștri, a răspuns Mira. Stra, însă, nu a priceput nimic, pentru că nu știa ce este dorul.

— Ce sunt picăturile astea de apă care vi se scurg pe obraji? a întrebat ea.

— Sunt lacrimi, au răspuns Mira și Hak într-un glas.